

РЕШЕНИЕ

№ 6870

гр. София, 22.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Христо Минев

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7410** по описа за **2021** година докладвано от съдия Миглена Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63 ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по кас.жалба вх.№ 21031972/27.05.21г на Дирекция “Инспекция по труда”-С. с проц.представител юрк.П. против Решение от 06.05.21г по нахд № 12490/20г на СРС, НО, 9ти състав, с което е отменено НП № 22-006882/28.08.20г на Директор Д’ИТ”-С., с което на [фирма]-С. в качеството на работодател е наложено адм.наказание “имущ.санкция” в размер на 3400лв, на осн. Чл. 85 ал.4 вр. чл. 83 от ЗНЗ, за нарушение по чл.24 ал.1 от ЗНЗ.

В кас.жалба се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, като се моли за отмяната му и потвърждаване на НП.Оспорва се извода на СРС, че липсата на поименно посочени 17бр. уволнени работници в АУАН/НП представлява липса на зад.реквизити на същите и е достатъчно да обоснове отмяната на НП /работниците са поименно посочени в приложенията към АУАН/. Оспорва се и извода на СРС, че задължението на дружеството все пак е изпълнено на 16.04.20г/ а срокът за това е бил 20.03.20г/, но с оглед въведеното извънредно положение в РБ/на 13.03.20г/, бил налице частично неспазен срок.Присъдените разноски от 700лв на жалбоподателя пред СРС са прекомерни и не отговарят на фактическата сложност на делото и броя заседания.Нарушението е доказано по несъмнен начин, като дружеството е наказано за неподадено в срок до 20.03.20г уведомление за масово уволнение на общо 17 бр. работници.В съд.заседание юрк.С. поддържа жалбата, моли за присъждане на

юрк.възнаграждение и възразява срещу прекомерен адв.хонорар на ответника и за тази инстанция.

Ответникът- Профи турс” О.-С. се представлява в съд.заседание от адв.М., който оспорва жалбата като противоречаща на събраните доказателства,моли за отхвърлянето ѝ и присъждане на адв.хонорар от 700лв и за кас.инстанция /който според него е в мин.размер по Наредба №1/04г/.В писмен отговор по кас.жалба се сочи, че касаторът изобщо игнорира наличието на ЗМДПВИП и неговите изменения и допълнения, като присъдените разноски от СРС също са в мин.размер.

Прокурорът изразява становище за основателност на кас.жалба.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна проц.легитимация, пред надлежния съд, срещу решение по чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което следва да се разгледа по същество.

За валидността, допустимостта и мат.законосъобразност на въззивното решение К..състав следи и служебно/и при липсата на конкретни възражения в тази връзка/, а за допуснати от РС проц.нарушения и за явна несправедливост на наложеното наказание - само ако такива се твърдят от касатора/не се твърдят/.

К..състав намира постановеното решение на СРС за валидно и допустимо, както и за мат. законосъобразно, по следните съображения:

Видно от АУАН и НП, на 21.04.20г дружеството-работодател е освободило от работа 15бр. работници, като преди това е освободил един работник на 01.04.20г и още един на 07.04.20г, общо 17бр. работници. В АУАН/НП те не са посочени поименно, но са посочени в документите-приложения към АУАН. К..състав намира, че непосочването поименно на работниците в АУАН и в НП не води до тяхната нередовност, респ. незаконосъобразност поради липсата на зад.реквизити, като не е достатъчно основание за отмяна на НП като мат.незаконосъобразно/изводът на СРС в тази връзка е неправилен/.

Дружеството е наказано за това, че на 20.03.20г не е уведомило Д”БТ”-В.,СО за предстоящо масово уволнение, като видно от размера на наложената санкция/3400лв/-явно се имат предвид всичките 17бр. освободени работници/за всеки по 200лв санкция/.

Според К..състав изобщо не става ясно защо АНО счита, че първите двама освободени работника/съответно на 01.04.20г и на 07.04.20г/ се причисляват към групата от едновременно освободени 15 бр. работника/на 21.04.20г/. Според АНО е налице "Масово уволнение" в хипотезата на § 1 т.9 б."а" от ДР на КТ / уволненията са на едно или повече основания, извършени по преценка на работодателя и по причини, несвързани с конкретния работник или служител, когато броят на уволненията е най-малко 10 в предприятия, където списъчният състав на заетите в месеца, предхождащ масовото уволнение, е повече от 20 и по-малко от 100 работници и служители за период 30 дни, като когато в този период работодателят е уволнил най-малко 5 работници и служители, всяко последващо прекратяване на трудово правоотношение, извършено по преценка на работодателя на други основания и по причини, несвързани с конкретния работник или служител, се взема предвид при определяне броя на уволненията/. При тази възприета от АНО хипотеза на "Масово уволнение"- първите двама уволнени не следва да участват във формирането на бройката масово уволнени/защото двама са по-малко от изискуемите се пет броя/. Следователно по отношение на първите двама не е налице "Масово уволнение" и за

тях изобщо не е налице нарушение по чл.24 ал.1 от ЗНЗ, респ. не следва за тях също да се формира санкция/общо 400лв/. По отношение на останалите 15бр. едновременно освободени работници- по АНП няма данни в дружеството да има списъчен състав на заети работници и служители през м.03.20г в размер повече от 20 и по-малко от 100бр, т.е. не е доказана изобщо относимостта на хипотезата на § 1 т.9 б."а" от ДР на КТ.

Дори да се приеме, че за 15те освободени на 21.04.20г работници е налице тази хипотеза, то 30дневният срок преди уволнението им /по чл.24 ал.1 от ЗНЗ/ е изтекъл на 20.03.20г/работен ден/, т.е. това е датата на нарушението по отношение на тях/но това не би могло да е дата на нарушението по отношение на първите двама уволнени, а за тях АНО не сочи други дати на нарушението/.

Дружеството подало уведомление на 16.04.20г, като срокът му/при нормални обстоятелства/- би следвало да е изтекъл на 20.03.20г вкл. Но на 13.03.20г в РБ бе въведено извънредно положение, като съгл. чл. 3 т.2 от ЗАКОН за мерките и действията по време на извънредното положение /в първоначалната му редакция ДВ бр.58/34.03.20г, в сила от 13.03.20г/- За срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се поражда задължения за частноправните субекти.Следователно, на въпросната дата /20.03.20г/, сроковете-пораждащи задължения/като в случая/ законодателно са били спрени/до отмяна на извънредното положение/ и не са текли/считано от 13.03.20г/, т.е. срокът за дружеството не е бил изтекъл на 20.03.20г, а на тази дата е бил спрян.От друга страна, съгл. чл. 4 т.1 /от същата редакция и от последващата редакция-в сила от 09.04.20г/- Удължават се с един месец от отмяната на извънредното положение сроковете, определени в закон, извън тези по чл. 3, които изтичат по време на извънредното положение и са свързани с изпълнение на задължения на частноправни субекти. От което следва, че ако срокът за дружеството е следвало да изтече на 20.03.20г/по време на извънредното положение/, то съгл. цитираната норма е изтичал 1 месец след отмяната на извънредното положение.От което следва, че за тези 15бр. работници срокът не е бил изтекъл към 16.04.20г/когато е подадено уведомлението/.

К.жалба е неоснователна, а решението на СРС е правилно и законосъобразно.НП е било мат.незаконсъобразно, като нарушението не е доказано.

При този изход на спора, искането на ответника за разноси би следвало да е основателно. Техният мин.размер по чл.7 ал.2 т.2 вр. чл. 18 ал.2 от Наредба № 1/04г вр. чл. 36 от ЗАдв вр. чл. 63д ал.1 и 2 от ЗАНН би следвало да е 468лв/ако се уважи възражението на касатора за прекомерност на претендираните 700лв/.К..състав констатира обаче, че в пълномощното на адв.М./приложено по нахд на СРС/ е уговорен и платен адв.хonorар от 700лв за двете инстанции/и самото пълномощно е за двете инстанции/, като тези разноси вече са му присъдени от СРС.Други доказателства за платен хonorар на адв.М./извън присъдените вече от СРС 700лв/ няма нито по нахд на СРС, нито по канхд на АССГ. Поради което няма доказани разноси на ответника, сторени пред К..инстанция, които да не са заплатени.

Водим от горното и на осн. чл. 221 ал.1 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 06.05.21г по нахд № 12490/20г на СРС, НО, 9ти

състав, по кас.жалба вх.№ 21031972/27.05.21г на Дирекция “Инспекция по труда”-С..

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове: